

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **P. N.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 23766/16/5100-31461-702147 ze dne 3. 6. 2016, ve věci daně z převodu nemovitostí,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané dne 24. 1. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného č. j. 23766/16/5100-31461-702147 ze dne 3. 6. 2016, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“), č. j. 2761205/15/3201-00460-804787 ze dne 17. 9. 2015, kterým správce daně vyměřil žalobci daň z převodu nemovitosti ve výši 128 200 Kč.

Žalobce namítá pochybení na straně žalovaného, který na základě plné moci doručené správci daně dne 30. 3. 2006 doručoval písemnosti v rámci daňového řízení Mgr. G. N. Žalobce vytýká žalovanému, že nezohlednil skutečnost, že plná

moc byla udělena pouze na jedno již skončené řízení a navíc v rozsahu, který je vymezen „*v rozsahu práv a povinností podle občanského soudního řádu, trestního řádu, správního řádu, soudního řádu správního, exekučního řádu a zákoníku práce*“. Žalovaný poukazuje, že zmocnění za něj jednat v řízeních podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) či dřívějšího zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), v plné moci chybí a nelze mu tedy podle ní doručovat písemnosti v rámci daňového řízení.

Žalobce dále namítá, že na základě výše uvedeného pochybení vydal správce daně rozhodnutí, které nesplňuje podmínky stanovené daňovým řádem a je tedy nezákonné.

Závěrem podané žaloby se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i platebního výměru, který mu předcházel a vrácení věci správci daně k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že žalobní námitky nejsou důvodné. Námitku, že pochybil při doručování zástupci žalobce, považuje za účelovou, jelikož doručování platebního výměru ze dne 17. 9. 2015 do datové schránky svého zástupce podle plné moci z roku 2006 žalobce nijak nezpochybňoval. Žalovaný zároveň odmítá, že by na jeho straně existovala povinnost vyzvat žalobce k odstranění pochybností dle § 28 odst. 3 daňového řádu, jelikož, vzhledem k jednání žalobce, který po téměř deset let proti doručování na základě této plné moci nic nenamítal, i znění plné moci, žádné pochybnosti o skutečné vůli žalobce neměl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).

Ze spisové dokumentace soud zjistil, že na základě kupní smlouvy ze dne 11. 4. 2013 převedl žalobce vlastnické právo k několika nemovitostem na společnost MES VILLES s.r.o., se sídlem Na Čtvrti 453/37, Ostrava - Hrabůvka. Kupní cena byla dohodnuta ve výši 2 490 00 Kč. Dne 14. 5. 2015 byl žalobce správcem daně vyzván k odstranění pochybností o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí a doložení znaleckého posudku o ceně prodávaných nemovitostí. Žalobce na tuto výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval a správce daně tedy přistoupil k úřednímu ocenění nemovitostí, na základě kterého byla vypočtena cena 3 204 920 Kč. Dne 6. 8. 2015 byl žalobci prostřednictvím právního zástupce zaslán výsledek postupu k odstranění pochybností včetně úředně stanovené ceny. K této písemnosti se žalobce opět nevyjádřil a správce daně tedy dne 17. 9. 2015 vydal platební výměr na daň z převodu nemovitostí č. j. 2761205/15, ve kterém byla podle pomůcek vyměřena daň ve výši 128 200 Kč. Proti tomuto podal žalobce dne 6. 10. 2015 odvolání, ke kterému připojil znalecký posudek vypracovaný Ing. F., který stanovil cenu prodaných nemovitostí na 2 172 370 Kč, a opravné daňové přiznání. Dne 8. 12. 2015 zaslal správce daně zástupci žalobce výzvu k odstranění vad odvolání č. j. 3228347/15, kde jej vyzval, aby upřesnil, co přesně svým odvoláním napadá a toto své tvrzení důkazně podložil. Současně byl žalobce

poučen, že pokud ve stanovené lhůtě 30 dní své podání neopraví, bude správce daně postupovat podle § 112 odst. 3 daňového řádu a řízení zastaví. Následně dne 9. 12. 2015 zaslal správce daně zástupci žalobce seznámení s použitými pomůckami č. j. 3228388/15.

Vzhledem k tomu, že žalobce na výzvu k doplnění odvolání nezareagoval, rozhodl dne 3. 6. 2016 žalovaný tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správce daně potvrdil. Rozhodnutí od odvolání bylo žalobci doručováno prostřednictvím právního zástupce. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 24. 1. 2017 u Krajského soudu Ostrava žalobu, ve které mimo jiné uvádí, že písemnosti, které mu žalovaný i správce daně doručovali prostřednictvím právního zástupce, nebyly řádně doručeny, neboť plná moc udělená Mgr. G. N. byla udělena pouze na jedno konkrétní řízení před správcem daně v roce 2006 a na další řízení se již nevztahuje. K doručení rozhodnutí odvolání tedy dle tvrzení žalobce došlo až při ústním projednání daně z převodu nemovitostí dne 19. 12. 2016, což dokládá protokolem o ústním jednání č. j. 3620262/16/3201-00460-800426.

Podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Při posuzování podané žaloby se soud nejdříve zabýval včasností jejího podání. Při posuzování její včasností zároveň řešil podstatu žalobní námitky, neboť otázka správnosti doručování žalobcově právní zástupkyni byla rozhodná jak pro posouzení doručování v rámci daňového řízení, tak pro posouzení včasnosti žaloby.

Pro počátek dvouměsíční lhůty pro podání žaloby podle § 65 s. ř. s. je rozhodný okamžik doručení rozhodnutí, které žalobce svou žalobou napadá. Pravidla doručování v řízeních podle daňového řádu jsou upravena v hlavě III., kdy konkrétně § 41 daňového řádu stanoví, že v případě, že je daňový subjekt v řízení zastoupen, doručuje se pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování. Správce daně tedy jednal dle dohody o plné moci, která byla doručena Finančnímu úřadu v Bruntále dne 30. 3. 2006, ve které žalobce zmocňuje Mgr. G. N., advokátku se sídlem H. 2, O. – M. O., „aby (za něj) prováděla veškeré úkony, ve všech právních věcech zastupovala, přijímala doručované písemnosti, podávala návrhy a žádosti, uzavírala smíry a narovnání, uznávala uplatněné nároky, vzdávala se nároků, podávala opravné prostředky, námitky nebo rozklad a vzdávala se jich, vymáhala nároky, plnění nároků přijímala, jejich plnění potvrzovala.“ Žalobce plnou moc omezil na „práva a povinnosti podle občanského soudního řádu, trestního řádu, správního řádu, soudního řádu správního, exekučního řádu a zákoníku práce“. Z formulace dohody o plné moci je zřejmé, že žalobce projevil vůli udělit své zástupkyni plnou moc neomezenou, která se však vztahuje pouze na určitý, taxativně vymezený okruh

řízení. Ačkoliv lze polemizovat nad tím, proč žalobce uplatnil dohodu o plné moci v řízení před správcem daně podle ZSDP, když tento ve výše zmíněném taxativním výčtu chybí, nelze souhlasit se závěrem správce daně i žalovaného, že je žalobce zastoupen Mgr. N. i v řízení podle daňového řádu (blíže např. IV. ÚS 239/03 ze dne 6. 11. 2003). Vzhledem k tomu, že okamžiku zplnomocnění Mgr. N. ZSDP v § 99 výslovně vylučoval použití správního řádu v daňovém řízení, nelze odkaz na správní řád, uvedený v plné moci, vztáhnout na daňové řízení. Naopak ale také nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že se plná moc vztahovala jen na určité konkrétní řízení před Finančním úřadem v Bruntále, neboť toto ujednání není v dohodě o plné moci výslovně uvedeno a případná ústní ujednání nad rámec dohody nelze uplatňovat vůči třetím stranám (blíže např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2788/2011, ze dne 18. 1. 2012). Za okamžik doručení napadeného rozhodnutí lze tedy považovat až 19. 12. 2016, kdy se žalobce dostavil k ústnímu jednání ke správci daně. Vzhledem k tomu, že byla žaloba podána dne 24. 1. 2017, považuje soud lhůtu pro její podání za dodrženou.

Z výše uvedeného plyne, že soud souhlasí se žalobcem s tím, že v průběhu daňového řízení mu nebylo řádně doručováno, neboť právní zástupkyně, které doručováno bylo, nebyla předloženo plnou mocí zmocněna k jeho zastupování v daňovém řízení. Na druhou stranu jak ze žaloby, tak ze správního spisu je zřejmé, že se s vadně doručovanými listinami posléze žalobce seznámil a vadné doručení mu nezabránilo podat včasné odvolání i včasnou žalobu. Soud zdůrazňuje, že je ve smyslu § 2 s. ř. s. povolán k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob, nikoli k doзору nad bezvadností správního řízení. I zjištěné procesní pochybení tak není důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí, nemělo-li vliv na veřejná subjektivní práva účastníka řízení. V projednávané věci však žalobce pouze v žalobě namítal nesprávnost doručování v daňovém řízení, avšak nijak nespecifikoval, jaký dopad do jeho veřejných subjektivních práv toto vadné doručování mělo. Pokud se týká doručování, vycházejí správní soudy konstantně z tzv. koncepce materiálního doručení. Zcela obecně ji vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 148/2008-73 ze dne 6. 3. 2009 tak, že *„[j]e-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam“*.

Krajský soud proto žalobní námitku, ve které žalobce tvrdí, že v důsledku chybného doručování nemohl správce daně vydat napadené rozhodnutí, protože nebyly k jeho vydání splněny daňovým řádem předpokládané podmínky, považuje za nedůvodnou. Vzhledem k tomu, že žalobce nijak nespecifikoval, jakými důsledky nesprávného doručování byl dotčen na svých veřejných subjektivních právech, dospěl soud k názoru, že v předmětném případě nedošlo přímo nebo v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu ke zkrácení práv žalobce ve smyslu § 65 odst. 1s. ř. s., a tedy se s žalobní námitkou nemohl ztotožnit.

Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek, které žalobce v žalobě uvedl, není důvodná, soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v souvislosti s tímto řízením podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 16. srpna 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu